

Mannheim ist überall, aneb proč je Rakušanova bagatelizace migrace nebezpečná

- editor007 | 7. června 2024

ČESKO: Titulek tohoto komentáře parafrázuje název známé knihy německého politika Heinze Buschkowského (SPD), bývalého starosty problémové berlínské čtvrti Neukölln, neslavně proslulé potížemi se svou početnou imigrantskou menšinou.

Buschkowsky, který se mimo jiné proslavil větou, že „multikulturalismus selhal“, zavedl v době svého působení řadu opatření, jež měla soužití mezi Němci a nově příchozími v jeho čtvrti usnadnit a přispět tak k integraci migrantů do většinové společnosti. Jedním z hlavních principů byla snaha proniknout do uzavřených komunit přistěhovalců a prolomit segregaci. Své recepty sociální demokrat s jistým nárokem na jejich obecnou platnost sepsal právě do knihy Neukölln ist überall (2012) čili Neukölln je všude. Kniha se záhy stala v Německu bestsellerem.

Ačkoli Buschkowsky nekompromisně popisoval realitu života v problémové berlínské čtvrti, nebylo vyznění jeho knihy tak ostré a přímočaré, jako v případě v Čechách možná známějšího díla jiného sociálního demokrata Thilo Sarrazina Německo páchá sebevraždu. I proto se na rozdíl od Sarrazina Buschkowsky těšil přeci jen větší mainstreamové popularitě a v jeho receptech mnozí viděli východisko ze složité situace.

Zase o kus dále

Od napsání Buschkowského knihy uplynulo více než deset let. Za tu dobu proběhlo Evropou a Německem několik migračních vln. A byl také pronesen legendární výrok „Wir schaffen das!“, který nabyl prakticky podobu nepsaného zákona. Díky gravitační síle největší evropské země - nejen v Německu. Zkrátka, dnes už je Německo (a Evropa) zase o kus dál. Tehdy psal Buschkowsky zejména o Turcích.

O tom nakolik se Německo recepty sociálnědemokratického starosty berlínské čtvrti inspirovalo nebo nakolik byly úspěšné asi nemá cenu se ve světle zpráv, které od našeho západního souseda prakticky denně přicházejí, šířeji rozepisovat. V českém zpravodajství lze v souvislosti s Neuköllnem dohledat z poslední doby například reportáž popisující pouliční nepokoje, při kterých dav útočil na policisty, zapaloval auta a křičel: „Proměníme Neukölln v Gazu.“

Heinzi Buschkowskému se problém vyřešit evidentně nepodařilo. Ale i upřímný a drsný popis vážných problémů, bez lži politické korektnosti, který v knize před lety předložil, je nesmírně cenný. Přiznání si problému je totiž odrazovým můstkem, bez něhož není možné se dobrat jakéhokoli řešení. To v době diktátu politické korektnosti vůbec není málo.

Zavírání očí před problémy spojenými s migrací a jejich potenciálem přelít se i do České republiky či jejich bagatelizace je dominantní strategií podstatné části veřejného prostoru a politiky i u nás. Možná je to zde dokonce snazší, protože skutečné „no go zóny“ v našich městech opravdu stále ještě nemáme.

Rakušanovo „Co se stalo?“

Klasickým příkladem takového přístupu je ministr vnitra Vít Rakušan. Ten na konci dubna na své síti X slavně reagoval na zprávu o tom, že více než tisíc muslimů požadovalo přeměnu Hamburku na chalífát, těmito slovy: „Přes tisíc muslimů požadovalo... A co se ve skutečnosti stalo? Nic.“ Podle Rakušana se tedy nic neděje. Lidé mu to od té doby s každou další podobnou zprávou dávají na sociálních sítích jaksepatří „sežrat“. Naposledy po útocích zradikalizovaného muslima na politické shromáždění v německém Mannheimu, při němž přišel o život mladý policista.

Tohle chcete? <https://t.co/rRYklJAiAB>

— Joseph The K. (@jkpokerface101) [April 27, 2024](#)

A tím se dostáváme zpět k Buschkowskému. Jak již bylo řečeno, klíčem jeho přístupu bylo rozbít sevřenost migrantských komunit a navést rodiny migrantů na cestu německého způsobu života. Důraz byl kladen na školství a práci s dětmi a mládeží atd.

Pětadvacetiletý Afghánec Sulaiman Ataee, který vraždil v Mannheimu, byl příkladem takové na první pohled zvládnuté integrace. „Dobrá němčina, rodina, dvě malé děti“ píše o něm média. „Nikdy se ničím neprovinil, dokonce ani nebyl přistižen při neplacení jízdného.“ A najednou přišel zlom. Otec dvou dětí si nechal narůst plnovous a vydal se na cestu radikálního islámu.

Němci si teď lámou hlavu, co u mladíka, jenž na první pohled vykazoval znaky úspěšné asimilace, způsobilo dramatickou proměnu, která vyústila až v rozhodnutí vraždit. Probíhá a bude probíhat vyšetřování. Motivy činu zná v jejich komplexnosti ale jedině samotný pachatel, který je může i nemusí vyšetřovatelům odhalit. Zda stála za Ataeeho radikalizací deprivace, pocit, že nikam fakticky nepatří, jehož ho zbavili až radikální kazatelé, kteří dali jeho životu smysl (jejich videa v posledním roce sdílel) nebo cokoli jiného, pro nás není až tak podstatné.

Migrace je problémem sama o sobě

Případ z Mannheimu nám ukazuje něco jiného. Že i přes zdánlivě úspěšnou integraci, je migrace problémem sama o sobě.

Ministr Rakušan prohlašuje, že tomu tak není a že se nic neděje. Zprávy z Evropy bagatelizuje, jednak proto, že je českým proponentem západoevropské vstřícnosti k migraci, ale zejména proto, že je strůjcem přijetí migračního paktu, který hrozí přerozdělováním problémů západoevropských zemí spojených s migrací i k nám. Od těch problémů – od Mannheimu – nás přitom už dnes dělí jen schengenská hranice. Tedy nic.

Ne pane ministře, není vůbec pravda, že se nic neděje. Děje se. Mannheim ist überall. Mannheim je všude.

AUTOR: Filip Šebesta

[ZDROJ](#)